

FOLK OG LAND

NR. 18 — 18. ÅRGANG

LØRDAG 4. OKTOBER 1969

LØSSALG KR. 1,50

SIEGFRIED:

Reinhard-saken og Norges «fortsatte krig»

De tyske retter godtok ikke Reinhard's påstand om at krig pågikk og at han som soldat handlet rettmessig.

AFTENPOSTEN bragte et tilsynelatende ganske utførlig referat fra den første tyske rettssaken mot Gestaposjefen i Norge, Helmuth Reinhard. Bladet hadde en egen utsendt medarbeider, Odd Bergfald og navnet gjorde oss noe betenkt når det gjelder objektiviteten av referatet. Og ved nærmere studium finner vi at det nok var god grunn til skepsis. Ikke fordi referatene i og for seg, såvidt vi kan se, bragte direkte gale opplysninger, men referenten (og hans dypt nasjonale organ) gikk som katten om den varme grøt når det gjaldt Reinhard's egentlige forsvar.

Gestaposjef Reinhard i retten.

Og det var jo ikke så rart heller ettersom Gestaposjefen påberopte seg det samme som det offisielle Norge konsekvent har hevdet i alle disse år: at det var krig mellom Norge og Tyskland! Når han forsvarte seg med dette, så var det ut fra det resonnement at ettersom det pågikk krig og «hjemmestyrkene» opptrådte i strid med de internasjonale krigsregler (uten uniform, med skjulte våpen) og myrdet tyske soldater (som han hevdet at også det tyske politi var) så hadde tyskerne også rett til å skyte gisler uten formaliteter.

Dette forsvar som bygget direkte på det offisielle Norges egne argumenter, kan man bare ane i den fremstilling som gis i AFTENPOSTEN, f. eks. i morgenummeret 23.6. 67 hvor det i innledningen heter:

«Gestaposjef Reinhard rir på folkeretten. Intet av det han gjorde i Norge var rettsstridig, bedyret han. I dag har han igjen vist at han kan «tenne». Ved flere anledninger har han fart opp og uttalt seg med kraftig, nærmest rungende røst i rettsalen. Han har aldeles ikke oppgitt slaget. For ham er det om å gjøre å få overbevist retten om at han som jurist, gestapist og SS-Sturmbannführer hele tiden var vel vitende om internasjonale lover for krigføring.»

Rent bortsett fra selve tonen i referatet som er alt annet enn objektiv, så forstår man hurtig at her er re-

ferenten ute for best mulig å dekke over det for det offisielle Norge høyst ubølelige forsvar. Det nevnes ellers i referatet at Reinhard førte flere vitner på hjemmefrontens ulovlige virksomhet under «den pågående krig», bl. a. Hans Keller og Herbert Noot. De erklærte begge at alt skjedde i Norge «på folkerettens grunn» og ifølge Bergfalds referat snakket de «også om «fronten i Norge», den forferdelige Hjemmefronten og Mil.org som brukte så uredelige midler.»

Det er interessant å legge merke til at AFTENPOSTENS mann setter «fronten i Norge» i anførselstegn, trass i påstanden om den fortsatte krig og trass i at titusner av NS-folk under bladets jubel er dømt for også å ha satt denne fronten og krigen i anførselstegn, eller med andre ord ikke har vært på det rene med at det var krig i folkerettslig forstand som pågikk når hjemmefront og tyskere gjensidig myrdet hverandre i det dultete.

Og stadig kommer det frem i referatet som referenten søker i skjule, at Reinhard's forsvar var nøye i overensstemmelse med det syn som sist fikk tilslutning i Oslo byrett: at krigen mellom Norge og Tyskland fortsatte også etter kapitulasjon og våpenstillstand fra norsk side.

Rettspresidenten spurte således om tyskerne forsøkte å «komme ut av det med

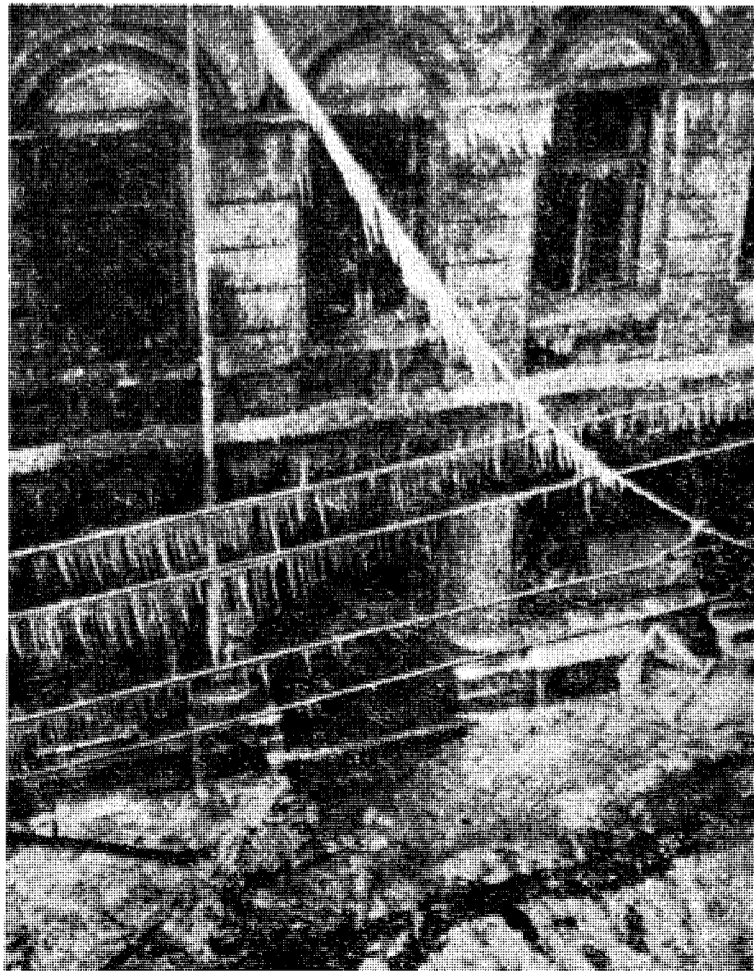
nordmennene». Hertil svarte Noot:

— Krigen ble hårdere og hårdere etterhvert, og motsfanden måtte knekkes.

Ellers kan det ha sin interesse som et apropos å nevne at den samme Noot også pekte på at han bl. a. ved henvendelse til Reinhard fikk løslatt mange fanger. «Det kom mange ansøkninger om løslatelse til oss», sa han, «ja, de kom til og med fra Quisling-regjeringen.»

Det virker forøvrig litt pussig når AFTENPOSTEN på grunnlag av disse vitneprov setter som overskrift «Gestapo-vidnene ukjent med ulovlige handlinger i Norge!» Utropstegnet er avisens. Det var jo nettopp det de ikke var. De berettet alle om hjemmefrontens ulovlige handlinger. Det var handling-

(Forts. side 6)

Sabotasjeaksjon mot bensinstasjon og lager i Schwensensgt. i Oslo, som kostet norske sivilister livet. Bildet er hentet fra jøsingbilledboken «Bilder vi ikke må glemme». Og det gjør vi da heller ikke.

OLAF HOLM:

Juntaer og juntaer, fru Blom

Den tid er nærmere enn man tror, da det norske folk vil rope på Vidkun Quisling.

Quisling i H.R.

I

Enten man bruker ordet oligarki eller junta som betegnelse for denne styreform kan bli det samme. Det er fåmannsvelde, i motsetning til enevelde og demokrati. De kan vel hver især ha sine fordeler og mangler, men felles for dem alle er, at de skeier ut og ender i sin egen karikatur. Det system som opp gjennom historien har vist seg raskest å nå dette stadium er demokratiet, gudbedre.

II

Eneveldet kan ha sine fordeler, hvis det er den rette mann. Eksempelvis fikk hin kurfyrste av Sachsen, som på egen hånd under skinn av overfall, tok vare på Luther og satte ham på Wartburg, hvor tidens fari-seere ikke kunne nå ham, tilnavnet «Den store kurfyr-

Også den stortingsvalglov som har ført så mange uverdige til en ettertraktet plass i Stortinget er et typisk juntaprodukt, mener forfatteren.

te, den vise». Sokrates, Kristus, Cæsar, Lincoln hadde ingen slike beskyttere. Cæsar var Vestens første arbeiderleder og pådro seg dermed patrisiernes hat.

III

Juntaer kan ha mange former. I det gamle Rom før Cæsarene kom praktisk talt alltid konsulene fra en av de to familiejuntaer, Julierne og Flavierne. Det engelske verdensimperium er skapt av familiejuntaen Cecil, som nedstammer fra Elisabeth I's statsminister, William Cecil, adlet lord Burgley. Men intet varer lenge. Det siste medlem av denne junta, Winston Churchill, ble imperiets ulykke.

IV

Under siste verdenskrig forskrev en norsk junta i London den 14.5. 1944 sitt fedreland til fanden. Juntaen la her grunnlaget i detalj for den tilstand som fra kyndig hold er beskrevet som den mest rettløse i landets historie, og som fremdeles vedvarer.

Et kongelig NEI ville dengang vært på sin plass. Den manglende kongelige medvirkning og underskrift på traktaten betyr vel det samme.

V

Det romerske system under keisertiden med en «primus inter pares» den første mellom likemenn, er det

(Forts. side 7)

Noen betraktninger ved en biskops død

Etter å ha sittet i 5 måneder bak piggråd i de demokratiske konsentrasjonsleirer som følge av en anonym og naturligvis falsk anmeldelse på meg for angivelig å være angiver, slapp jeg ut i friheten og kunne orientere meg om seierherrenes gjøren og laden. Den blinde forfølgelse av alle andre som ikke var enig med det som seierherrene stod for, kunne en jo konstatere overalt. Det slo meg at akkurat slik måtte det være at de første kristne ble forfulgt.

Det smertet meg å høre at et eldre ektepar på nesten 80 år var blitt nektet tildeling av mat i maidagene 1945 av de kristelige organisasjoner som forestod utdeling av mat fra Sverige. Grunnen var at de hadde vært så formastelige under okkupasjonen å motta hjelp fra NSH, Hjelpeorganisasjonen, som hjalp alle gamle med mat og brensel m. v.

Jeg skal villige innrømme at jeg fra barndommen av hadde vært interessert i alt kristelig arbeid, og jeg hadde hatt mange gode venner blant likesinnede, derav flere prester.

Jeg hadde vært ansatt 9 år i Statens tjeneste, men var selvsagt fradømt både stilling og stemmerett grunnet passivt NS medlemskap, ja det står endog i dommen: «Han har vært et temmelig passivt medlem.» Jeg oppsøkte derfor en av mine gamle venner, pastor S., som var prest i en av Oslos menigheter, på prestekontoret i kirken, med spørsmål om han kanskje ville være behjelpelig gjennom sine forbindelser og prøve på å skaffe meg noe arbeid til livets opphold. Den dag i dag må jeg minnes hvor slukøret jeg var da jeg ruslet ned kirkens trapper etter prestens overhøvlings: «Nazister fortjente ingen hjelp.»

Noen dager etterpå traff jeg på Stortorvet min gamle venn prost H. Jeg spurte ham hvordan det stod til med hans bror som var distriktslege og hadde vært medlem av Nasjonal Samling. «Det interesserer meg ikke hvordan han har det,» svarte prosten. «Er jeg min brors vokter,» sa jeg og sa farvel. Siden har jeg aldri sett eller hørt fra ham.

Nyttårsaftnen 1945 ønsket jeg å overvære en midnattsgudstjeneste, men jeg ventet ikke stort i kirkene. Derfor gikk jeg til Indremisjonslokalet i Staffeltsgate. Generalsekretær H. E. Wisløff ledet møtet og preket.

Hovedinnholdet av preken var en lovprisning av «de herlige maidager som Gud i sin visdom hadde skjendet det norske folk i det år som no svinner hen.» Ikke et ord om medynk med de tusener som tilbragte nyttårsnatten i de mange konsentrasjonsleirer rundt i landet eller deres pårørende, som kanskje var kastet ut av sine hjem, og led nød på alle måter.

Da jeg kom hjem, satte jeg meg ned og skrev et brev til H. E. Wisløff, hvori jeg spurte ham om han virkelig trodde at hvis det var Jesus som hadde talt, så hadde Han bare talt om de som hadde det godt, som hadde fått både i pose og sekk, uten å nevne de som hadde det ondt og led nød på alle måter?

Til H. E. Wisløffs ros skal sies at jeg fikk omgående svar, som gikk ut på at en vel ikke alltid holdt mål og at han skulle prøve å be for meg.

Senere ble han sogneprest i min menighet Markus. Aldri besøkte han meg eller så vidt jeg vet noen annen som tidligere var medlem av NS, skjønt jeg kjenner slike folk, som har hatt det meget vanskelig i alle år, og som ennå ikke har fått sine stillinger igjen, som de var utdannet til. Det var ikke så rart at flere jeg kjenner ble katolikker. Så vidt jeg kjenner til har de katolske prester vist en mye større menneskelig forståelse enn de fleste statskirkeprestene. Men biskop ble Wisløff.

Nå har biskopen i Hålogaland bispedømme forlatt denne syndige verden og er gått inn til den evige hvile.

Jeg vil minnes ham som en av de ytterst få som virkelig svarte på mine brev. Det er nemlig temmelig mange hyperdemokrater som jeg har skrevet til med svarporto og bedt om svar på spørsmål uten at jeg noensinne har fått svar. Selv i dølgsmål er de for feige til å svare. Men det er selvfølgelig et langt sprang fra å besvare et brev og til offentlig å innrømme at det er mye som er rangt og skjemt i de lovpriste demokratier.

Personlig er jeg slett ikke lei for mine 5 måneder bak piggråden. En fikk da ved selvsyn oppleve at løgnene og frasene som radio, aviser og TV stadig spy ut, slett ikke stemmer med de faktiske forhold. Men kan en vente noe annet av et demokrati hvori mordere, snikmordere og andre kjeltringer «er gode nordmenn», ja

«Nei makan!»

Herr redaktør.

I Deres ærede blad for 6. 9. -69 har De en artikkel under ovenstående tittel, der De mot slutten av artikkelen er nokså hard mot Sverre Muncks blad Morgenposten.

Nå har jeg siden Sverre Munck overtok Morgenposten holdt bladet. Jeg leser 4-5 aviser daglig, men jeg finner ikke i noen av dem, utenom Folk og Land, såpass artikler som går i vår favor som i dette blad.

I M.P. for 8. mai 1969 har Sverre Munck en artikkel med overskrift: «8. mai 1945 — 8. mai 1969. Har vi holdt mål?» Han sier der bl. a. om rettsoppgjøret: «Bortsett fra de virkelige få forbrytere og terrorister, skulle man ha gitt alle nazister «grid» — og senere: «Moralsk har det norske folk tapt på at f. eks. Quisling og Skancke ble henrettet.»

Som eksempel på rettsinn nevner han at Magnus den Gode stoppet hevnaksjonene mot sine medmennesker. «Som kulturnasjon hadde vi stått oss på å gjøre det samme i 1945, men vi manglet øyensynlig høvdingene», sier han videre.

Nå leser jeg alltid redaksjonsartiklene i M.P., både Sverre Muncks og de andre redaktørens artikler, og jeg finner mere fornuft og klare linjer her enn i andre aviser.

Hellasspørsmålet har ofte vært drøftet. I bladet for 1. april 1969 heter det i en artikkel «Hellas og vi» at «Folk som ikke kritiserer forholdene i øststatene har absolutt ingen grunn til å rase mot Hellas.» Dette er typisk for bladets innstilling. Og uretten mot Tsjekkoslovakia blir fordømt om og om igjen på det groveste. Vår utenrikspolitikk blir og ofte med god grunn kritisert sterkt, og like ens vårt falske demokrati.

Sverre Munck sier i en artikkel 3. september 1969: «Når det gjelder de vestlige demokrater kan man si at resultatet av deres samfunnssystem er at det er uhyre vanskelig å få valgt virkelig fremragende folk som politiske ledere.»

Det blir ikke her plass for videre sitater, men jeg hen-

viser bare til følgende artikler: Hellas og vi 1.4. 68 — Utopia 3.9. 68, — Demokratienes avmakt 4.9. 68 — Flere valgmuligheter 9.9. 68, FN-dag 25.10. 68 — Statsbudsjettet fra 1965 til 68/69 26.10. 68 — Skal vår urealistiske utenrikspolitikk fortsette? 30.10. 68 — Intet alternativ 23.11. 68 — Politisk uforstand 11.12. 68 — Gresk tragedie 19.12. 68 — Til kamp mot menneskehetens folkefiender 21.4. 69.

De fleste artikler er skrevet av Sverre Munck. Det kunne også nevnes flere interessante artikler, men av plasshensyn får det være med disse. Selvfølgelig finnes det også i M.P. ting jeg ikke er enig i, men slik er det med alle blad.

Alf Gleng.

HANS EGEDE NISSEN:

Hitler og Norges Bondelag

I juni 1938 holdt Norges Bondelag sitt årsmøte på Voss. Det var en masse representanter fremmøtt og det store telt på Vangen var helt fullt ved åpningen.

Undertegnede var en av de mange som representerte Oppland fylke, de fleste av Bondepartiet, men også NS var det noen få av, bl. a. undertegnede der hørte til Bygdefolkets Krisehjelp.

Det som undret meg en smule var at som æresgjester deltok en rekke tyskere i uniform, de var sendt til Norge fra Darrés departement og var landbrukseksperter. Og det var et meget intimt forhold mellom disse tyskere og ledende folk på møtet, vesentlig kjente bondepartifolk. Jeg fikk vite at norske bønder hadde tyske bønder som gjester og vice versa.

I duskregnet om ettermiddagen gikk jeg en tur på Vangen og traff tilfeldig arkitekt Hustad, som fortalte at han deltok som «observatør», men han hadde ikke

fått husly og måtte gå ute. Dette problem ordnet jeg øyeblikkelig da det var to senger på mitt værelse i klokkerens hus hvor vi ble gjestfritt mottatt.

De tyske gjester var innkvartert på Fleischers hotell i de flotteste rom og hadde plass som æresgjester på møtet. Det lar seg ikke nekte at Norges Bondelag opprettholdt vennskapelige forbindelser med Hitlers Tyskland før krigen i 1939. Jeg skal ikke nevne navn her. Bondelagets folk har glemt saken, vi husker den. Hustad og undertegnede kom ikke sammen med de tyske gjester!

I Hewins' bok «Quisling — prophet without honour» behandler forfatteren spørsmålet om Quislings og NS' forhold til Hitlers Tyskland, se side 102—103, og han nevner bare ett eneste navn: Max Pferdekämper, en eventyrer fra ølkneipene i München fra partiets tidligste tid. Ellers nevnes ikke ett eneste navn. Men Bondelag og -parti hadde altså en meget livlig forbindelse sydover til Hitler.

Dette bør ikke glemmes selv om det er over tredve år siden møtet på Voss og Bondepartiets folk kom skadefritt fra affæren. Men ond samvittighet må nok de personer innerst inne ha hatt ettersom de behandlet NS-folk i Bondelaget særlig urettferdig og sjikanøst.

Til sannheten hører at jeg holdt en tale om Karl Marx på møtet og av Bondelagets styre ble engasjert til å tale på årsmøtet 1940. Da kom det andre tyske gjester med kanoner og uten smør. Og noe møte på Moss ble det ikke av. Men det var deilig å ha NS som syndebukker, selv om det var 75 mot 74 ved avstemningen i Bondelaget for organisert støtte til Quisling. Altså et flertall for NS. Det har vært en stor belastning for Bondelaget i 1945, som førte til enda strengere forholdsregler mot NS-folk for å redde ansiktet!

GLEM IKKE

kontingent og/eller stønad til FORBUNDET før nyttår. Det trenger oppslutning fra alle gode krefter for å kunne fortsette sitt arbeide for den felles sak.

RED.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON
Redaktører:
ODD MELDOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Det nyvalgte Storting

Så samles det da et nyvalgt storting igjen, og skjønt de tidligere NS-folk vel neppe i større utstrekning har deltatt i valget, så nærer de vel kanskje likevel et håp om at de stortingsrepresentanter som nå er valgt — blant annet fordi så mange av de gamle rettssviktere er sjaltet ut — vil føle større ansvar overfor sannhet og rett enn deres forgjengere fra 1945 av har gjort.

Ja, vi er faktisk blitt forespeilet av en av dem som nå er valgt at stemningen langsomt endrer seg i Stortinget til vår fordel, selvom denne representant som altså hadde erkjent uretten ikke selv våget å gi løfte om noen aksjon. Den måtte komme fra regjeringen skulle det ha noen utsikt til å føre frem, sa han.

Og er det tilfellet, må vi si at håpet skrumper dyktig inn tiltross for at den gamle, og vel også nye, statsminister selv har erkjent at det er begått urett, men likevel ikke er så meget av en statsminister og folkefører at han våger å gjøre noe med det. De politiske hensyn må gå foran. Hensynet til partiet må gå foran sannhet og rett.

Men trass i dette bedrøvelige knefall for uretten, så håper vi likevel på at det nye Storting vil forstå at det her dreier seg om et problem som man for landets og fremtidens skyld ikke kan skyve fra seg lenger. Man må se å komme tilbunns i elendigheten og i den gamle verdenskrigspropagandaen som har hatt slik livskraft at den har kunnet by sannheten tross i et kvart århundre nå. For en gang må vel også dens kraft være brutt.

De gamle stortingsrepresentanter har hatt enhver mulighet til å bli kjent med våre synspunkter og våre anker mot landssvikoppjøret. Det burde ha vært deres selvsagte plikt å ta affære for å undersøke klagene objektivt. Folk og Land har den hele tid blitt sendt i mange eksemplarer til både Stortingets leseværelse og til stortingsbiblioteket, og det er tegn som tyder på at bladet også blir studert av de kårne. Vi skal fortsette denne opplysningsvirksomhet også når det gjelder de nyvalgte stortingsrepresentanter slik at heller ikke de skal kunne påberope seg at de ikke visste hva de gjorde — eller rettere sagt kanskje: hva de ikke gjorde.

Intet rettsindig menneske kan i dag være uvitende om at det ble begått blodig urett mot størsteparten av de domfelte, at det ikke dreiet seg om vanlige prosesser, men om en politisk rettergang utenfor lov og rett. NS-medlemmene ble dømt ikke fordi de hadde overtrådt noen av de før okkupasjonen gjeldende lover, men for sin politiske overbevisnings skyld. La gå med at mange synes at en slik overbevisning fortjente straff. Det er ikke tilstrekkelig i en rettsstat til å dømme folk når de ikke har overtrådt lovene.

Og selv om det fremdeles skulle være dem som fastholder de gamle påstander om en pågående krig etter 10. juni 1940 som kunne gi en tvilsom anledning til anvendelse av straffelovens paragraf 86, så må det i dag, bl. a. etter Løbergsaken, være klinkende klart at NS-folkene ikke var seg noen skyld bevisst, at det altså manglet enhver subjektiv skyld hos den overveiende del av de domfelte.

I ethvert sivilisert land er slik subjektiv skyld hos den enkelte domfelte en selvfølgelig forutsetning for domfellelse. Vi peker i den forbindelse f. eks. på at i den første euthanasieprosess i Frankfurt ble de tiltalte leger frifun-

Kjell Hanssen og Riisnæs' skrivebordsskuff

Den iherdige beretter av okkupasjonshistorie i AF-TENPOSTEN, cand. mag., høyresekretær og stortingskandidat, Kjell Hanssen, gir seg ikke når det gjelder å repetere eventyret om at Quisling tenkte på å sende nordmenn mobilisert gjennom AT og/eller nasjonal arbeidsinnsats, til østfronten.

Dette er som kjent gammel propaganda, anvendt av London radio i sin tid for å hisse opp det norske folk og spre skrekk. Bakgrunnen for det var noen gamle planer minister Riisnæs privat tomlet med som gammel frontkjemper og begeistret germaner. Han hadde satt noe av det han fablet om ned på papiret og da også hans kontor hadde en innebygget spiondame, gikk papirene videre og fant straks begeistret mottagelse. Her kunne det lages virkelig hets som monnet.

Da ryktene om dette begynte å spre seg etter at saken var blitt omtalt fra London radio og på annen måte, ba vi som dengang arbeidet i LO formannen, Odd Fossum, om å forelegge saken for Quisling. Det gjorde han da også. Han spurte Quisling, etter at denne hadde avsannet historien:

— Er hele affæren da grepet helt ut av luften?

Hvortil Quisling meget tørt svarte:

— Nei, den er grepet ut av Riisnæs' skrivebordsskuff!

Det er denne skuffen Kjell Hanssen fremdeles roter i.

O. M.

Husk bladpengene for 2. halvår!

net fordi de «manglet bevisstheten om å ha handlet rettstridig.»

Også en slik betraktningssmåte skulle tilsi at det nye Storting så det som en hovedoppgave å råde bot på de rettsbrudd som forgjengerne sikkerlig erkjente, men som de av partipolitiske grunner ikke våget å røre ved. Gjør det nyvalgte Storting det, vil det skaffe seg selv en ærefull plass i norsk historie.

OSCAR AALL:

Rettsoppjørets jurister i god tro?

Det er så riktig som herr Frode Halle sier (Farmand nr. 6): Det er nok så meningsløst å diskutere om det, for nå snart 25 år siden ble gitt ett år for meget eller ett år for lite i straff til denne eller hin. Men rettsoppjøret som helhet er gått inn som en hovedhjørnestein i vår sosiologiske tenkning, — og dette har betydning for fremtiden.

Hver gang en av rettsoppjørets ledende jurister jubilerer leser jeg alltid med en viss spent forventning dagspressens intervjuer med vedkommende: Vil man her få se noe anført som sannsynliggjør at vedkommende har handlet i god tro? Hittil har jeg søkt forgjeves. Alt hva de har prestert er utenomsnak, juridiske spissfindigheter og oratorisk pjatt. Vel: Jeg var selv en quisling fra 34 til 45 og taler altså i egen sak. Men det gjør jo også de nevnte jurister. Og det faktum at de har hatt et større økonomisk utbytte av sine meninger enn jeg av mine, skulle vel ikke gi deres ord mere vekt, eller hva?

Jeg skrev en gang i en artikkel under krigen at NS var det eneste politiske parti her i landet som ikke var medskyldig i at landet ble okkupert. De opplysninger som er kommet frem etter krigen har ytterligere bekreftet denne oppfatning. NS var innstilt på forsvar. På det punkt er der vel ingen tvil. Meldingene fra Tyskland om de truende forberedelser kom for en stor del fra NS folk. Heller ikke om det er der tvil. NS-folk kjempet tappert mot tyskerne i de spredte trefninger i 1940. Dette er ubestridelige kjennsgjeringer. Men da landet var besatt måtte de «nazistiske raseteorier» utnyttas til folkets forsvar, en oppgave som bare NS hadde politiske forutsetninger for å fylle.

Er det mulig at rettsoppjørets juridiske koryfeer har oversett dette?

Det er i tilfelle forbausede, ettersom de aldri synes å bli trette av å fremhevet at tyskerne ringeaktet folkeretten, — og at den altså ikke kunne by oss noe vern. Men de nordisk-germanske raseteorier ga derimot et virkelig godt vern. Hvor godt ser man best ved å sammenlikne norske forhold med forholdene i de okkuperte land som falt utenfor den nordisk-germanske folkefamilie.

De ga, som sagt, et godt vern, disse ideer — nota bene under forutsetning av at de ikke ble totalt avvist fra norsk side. Ellers måtte man regne med at okkupan-

tens praksis fra Polen, Jugoslavia etc. etterhvert ville smitte over til Norge. Tyske soldater som ble overført hit fra Polen ble ekstra underrettet om at her måtte deres oppførsel være en helt annen.

Er det virkelig mulig at intelligente jurister har oversett dette?

Den norske handelsflåte og de norske sjøfolk og redere gjorde en meget viktig krigsinnsats på alliert side. Man regner at ca. 40 pst. av alt det allierte materiell ble fraktet på norske skib. Denne innsats betydde mere enn all heimefrontvirksomhet på hele det europeiske fastland tilsammen. Dette kunne friste okkupanten til kollektive represalier overfor den hjemmenværende befolkning — særlig når tyskerne ringeaktet folkeretten, som vedkommende jurister mener at de gjorde, og vi her i landet ringeaktet raseteorien, hva vedkommende jurister mener at vi burde ha gjort.

Er det virkelig mulig at intelligente folk kan ha oversett dette?

Vurdert etter hva det gir seg ut for å være: Et nasjonalt-rettslig oppgjør med folk som svek sitt land, — er «Latterlig» den mest villige betegnelse man kan gi rettsoppjøret. For en affære hvor titusener plyndres og hundrer drives i døden har jo også andre sider enn den komiske.

Men vurdert utfra et annet siktepunkt enn det nasjonaltjuridiske viser rettsoppjøret en forbløffende logisk konsekvens: I sak etter sak, store som små, i domfellelser, påtaleunnlatelser og frifinnelser synes ett hensyn, eller rettere: ett program — å være varetatt på den mest nitide måte. Og, hva der gjør forholdet enda mer interessant: Dette mønster, som de juridiske avgjørelser her i landet derved kommer til å by frem for et granskende øye, bevirker at det norske rettsoppgjør faller strømlinjet inn i en geopolitisk begivenhetsrekke som kan føres langt bakover i tiden, og peker langt fremover. Dette siktepunkt gir også rettsoppjøret en viss logiskfilosofisk konsekvens og mening — om ikke akkurat juridisk berettigelse. Det er som sagt et program som er varetatt — og enda det kan uttrykkes i fem ord er det aldri blitt nevnt, aldri blitt anført til rettsoppjørets forsvar, enda det slett ikke er noe helt dårlig forsvar.

Skal programmet være en hemmelighet?

POWELL MOT EWG

Den konservative britiske politikeren, Enoch Powell, har i en tale kunngjort at han går imot britisk medlemskap i EWG. Som den viktigste grunnen anfører Powell at han er motstander av overnasjonale politiske organer.

Vi er så hjertens enig med englenderen, spesielt når Fellesmarkedets statutter, slik de er utformet i Roma-traktaten, fratrar medlemslandene selvråderetten i slik grad som i nærværende tilfelle. En annen sak var det hvis fellesskapet hadde vært bygd på grunnpillarene full nasjonal selvstendighet.

Vårt land har i alle tider ligget liksom utenfor de områder der de store omskiftninger har skjedd. Men etter hvert som kommunikasjonene har blitt forbedret, er vi kommet med i malstrømmen. Vi har de senere år fått stadig flere mennesker av fremmed rase til vårt land og tilgangen er økende.

Andre land, deriblant Sveits, har fått sitt raseproblem. Av en befolkning på fem millioner, er nesten 20 pst. utlendinger. Dette har resultert i et opprop fra den tysktalende kantonen Zürich, hvor 70 000 innbyggere skriftlig har forlangt fremmedelementene fjernet fra landet.

Når en av partene i hvert femte ekteskap som inngås i Sveits er en utlending, kan man heller ikke trøste seg med at immigranterne vil rei-

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvard H. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

se igjen etter noen tid, men må se den kjensgjering i øynene at utlendingene er kommet for å bli. Hva dette medfører for nasjonen som helhet er enkelt å forstå. Etter de opplysninger vi sitter inne med, er myndighetene i Sveits av en annen støpning enn her hjemme. Det går klart frem av den beslutning regjeringen i Bern tok da den nektet oppholdstillatelse for ca. 100 000 arbeidere fra sydligere land.

Her på bjerget blir utlendinger dullet og stelt med etter beste oppskrift for at enda flere skal komme hit. Et knefall for alt det som fremmed er, vi er jo utrademokrater til fingerspissene og ingen må komme her og ynte om «fremmedhat». Vi nordmenn har ord på oss for å være trege. For at vi skal reagere på den stadig tiltagende innvandring av fremmede folk, må det nok «sveitsiske» forhold til, men da tenker vi at også de mest liberale våkner til dåd. Men vårt håp er at reaksjonen kommer før utviklingen er

nådd så langt, ellers går vår egenart til grunne.

BLE AMERIKA OPPDAGET AV NEGRENE?

I forbindelse med Thor Heyerdahls ferd med papyrusbåten Ra over Atlanterhavet til Amerika, har det hevet seg mange røster som har betegnet forsøket som uten bevisverdi for teorien om at befolkningen der over opphavelig kom fra det indre Middelhav.

Vi vil holde oss utenfor debatten og se litt nærmere på en annen teori, nemlig at folk fra Mali kom til Amerika 150 år før Columbus.

Det er den engelske historikeren Basil Davidson som fremsetter denne hypotesen, og toppen på det hele er at han mener å ha «bevis» for det. Vi synes dette er en besynderlig teori.

For det første har negrene aldri oppvist noen kultur særlig ut over steinalderstadiet, for det andre var inkaene, da Columbus strandet i den nye verden, et folk med meget høy kultur, uten likhetspunkter med den no-

en negre har utviklet. Dessuten, det som er viktigst i denne forbindelse, er at de ledende, toppsjiktet innen dette kulturområde, var lys-hudede og ofte med brunft, eller mørkeblondt hår. Dette påvises ved utgravninger av balsamerte inka-lik som er kommet for dagen.

Vi tør, her og nå, motsi historikeren Davidson uten betenkelighet, selv om det i dag er populært å fremheve negrene som unike mennesker på alle områder.

PLATT INNDOKTRINERING PÅ GIMLE KINO

Det hender en sjelden gang at jeg går på kino, når jeg ikke har noe bedre fore, og det ble gjort sistleden.

Her i Oslo har Gimle ord på seg for å tilby gode filmer, derfor styrte mine skritt meg dit. Jeg visste ikke hva kinoen hadde på programmet uten tittelen, «Adalalen 31».

Forestillingen begynte med å opplyse at handlingen var hentet fra Adalen i Sverige, hvor arbeiderne streiket for bedre lønn. Handlingen

var i korte trekk den: Bedriftsherrene skaffet tilveie streikebrytere, disse ble forulempet av de streikende, hvoretter tropper ble tilkalt for å beskytte streikebryterne. Dette førte til at de streikende marsjerte til lensstyrelsen for å klage, men ble møtt av tropper som åpnet ild mot dem og fire personer ble drept.

Kommanderende offiser ble fremstillet som en undermåls fyllefant og forrykt person, i gammel marxistisk stil. Men rosinen i pølsa var sluttsentensen, hvor der stod noe slikt som: Drapet på de fire streikende førte til den borgerlige regjering fall og sosialistene kom til makten. En regjering utgått fra arbeidernes rekker sitter også i dag ved statsroret og dette har gjort Sverige til et land hvor tilværelsen er nærmest ideell for hele folket.

Jeg har lenge visst at våre massemedia er gjennomsyret av marxisme, men ikke i den grad. Ved forestillingens slutt satt jeg igjen med følelsen av å ha vært tilstede ved et propagandaoppbud i Sovjet, hvor de som ikke var intelligente nok til å forstå handlingen, fikk seg forevist en tekst som var essensen av det regissøren ville ha sagt med filmen. Stikk den!

K. F.

RAKNER SAMHOLDET PÅ DE BRITISKE ØYER?

Den britiske befolkning er svært forskjellig og det har

(Forts. side 8)

SAGAEN OM HORST WESSEL

Fortalt av hans SA-kamerat Erwin Reitmann

Hva betyr Horst Wessel for oss?

Da der Führer Adolf Hitler i Braunschweig i anledning av partidagen overga SA-folkene fra Berlin den ly-

sende, innviende hakekorsstandarte med det stolte navn «Horst Wessel» i trofaste hender, da gikk tankene til mangen SA-mann som hadde stått ifronten sam-

men med Horst Wessel langt bakover i tiden.

Hvor ofte hadde ikke Horst Wessel snakket om at han ville forsterke sin stormere og mere til den nådde standardtenstyrke. Kunne han noensinne ha tenkt seg en utvikling slik som den nå har funnet sted? Nok kan han mange ganger ha malt opp for seg et ønskebilde, hvor han selv med hånden i beltet med hevet hode marsjerte i spissen for den standarden han selv hadde bygget opp. Nå bærer standarten med sølvbokstaver navnet «Horst Wessel». Når den nå blir båret gjennom kampområdet til de store døde, så marsjerer det bak den hans gamle storm, som i dag allerede er delt opp i tre sturmer, og dertil mange tusen andre SA-folk. På gatene står den vekkede befolkning, tar hattene av i ærefrykt og hilser høyhetstegnet.

Et helt folk bryter opp. Hvor før marxismens banner flagret, stiger nå fanene til den tyske gjenfødelse opp. I dag fullfører tusener uselske mennesker verket til

den døde stormfører. Horst Wessels ånd lever i enhver nasjonalsosialist. Den idealistiske, uselviske innsats er forbilde for enhver tysker. Horst Wessels martyrdød viser alle storheten i den nasjonalsosialistiske idé som så mange unge tyskere har ofret sitt liv for.

Horst Wessel er herolden for en ny tid, typen på den nye tysker, som i ung alder stillet seg i den politiske front fordi de gamle forsaget. De gamle forsto ikke lenger denne generasjon,

hvis oppholdssted ble den politiske kamplass og de røykfylte møtesaler. Dette unge Tyskland ofret sin ungdom, sin leende ungdom og ble som i sin tid de unge krigsvillige menn i løpet av natten.

Arr pryder kroppene til de unge kjempere — deres ordener! Hakekorsbanneret hviler i trofaste hender. En ny slekt, som forstår både å leve og å dø vil herske i Tyskland og minnet om Horst Wessel vil bli holdt hellig.

Horst Wessels død

Meddelt av Peter Engelmann

Mellom de trange gater i arbeiderstrøket i Nord-Berlin strekker det seg ut en grønn flate og der ligger det en rød bygning, engang «Krankenhaus am Friedrichshain», i dag «Horst Wessel-Krankenhaus». Jerndøren åpner seg. Over grusveier går det mot bygning nr. 7, et rødt toetasjers hus. Her døde Horst Wessel —

I haven treffer jeg en av sykesøstrene som pleiet Horst Wessel i fem uker inntil han døde, Helene Richter. I åtte år alt har hun pleiet syke og døende. Dog, da navnet Horst Wessel nevnes blir minnet om dette sykeleie levende for henne. Hun forteller:

«Sykehuset vårt, som skal være et asyl for alle syke og

(Forts. side 8)

SIEGFRIED:

Den russiske krigsforbrytelse i Gryllefjord i 1944

Som gir foranledning til allehånde betraktninger

Det er ikke alltid så lett å holde det en lover. I en anmeldelse av Paul Einar Vatnes bok hos Aschehoug «Ukjent ubåt. Tragedien i Gryllefjord» i vårt julenummer ifjor lovet vi å komme tilbake til boken senere. Vi har ikke rukket dette hittil, men det er jo aldri forsent.

Boken dreier seg, som vi nevnte i anmeldelsen, om et brutalt overfall på fredelige norske fiskere av en russisk ubåt i 1944, som førte til at 10 fiskere ble drept, mange såret og etpar fiskerbåter senket. Som praksisen dengang var innen den illegale underverden og i London radio fikk tyskerne skylden for udåden. Først med denne bok blir det slått ugjendrivelig fast at det naturligvis var de røde som var på ferde, skjønt motivet fremdeles ligger i tåken. En av fiskerne ble nemlig tatt med til Sovjetsamveldet, men har senere vendt tilbake og har kunnet berette det som foregikk for forfatteren, den nordnorske journalisten Vatne.

Det var jo ellers ikke bare russerne som herjet på norskekysten under okkupasjonen. Norske kystbåter som gikk med livsnødvendige levnetsmidler o.l., og som ofte var eneste reisemulighet for kystbefolkningen, ble hensynsløst forfulgt og senket av våre elskelige «allierte».

Vi husker i den forbindelse en tegning i FRITT FOLK. Den ble offentliggjort i en tid da det var mangel på alt, selv poteter var det nesten slutt på og det måtte sendes laster med kystbåter til de mest nødlidende steder. Teg-

ningen viste et skip som holdt på å synke etter å være truffet av en britisk torpedo, og oppe på land sto det en nordmann og slo seg på knærne mens han lo av full hals. Teksten var: «Jeg tror jeg ler meg ihjel! Der gikk potetlasten!»

Om disse britiske angrep på vår livsviktige kysttrafikk skriver ellers en av våre venner til oss:

«Jeg selv skulle ha vært med en kystbåt som ble torpedert av våre gode britiske «allierte». Båten ble senket høsten 1941 før jeg kom ombord. Jeg ble med den påfølgende båt og britene var ikke snauere enn at de forsøkte å senke den også. Vi fikk ihvertfall to torpedoer etter oss, en foran bauen og en gikk kloss forbi akterut. Tåke og tyske fly hindret dem vel i å sende et tredje skudd. Hadde et slikt kommet hadde det sannsynligvis ikke blitt anledning til noen «landssvikdom», men hadde jeg fått et pent trekors med påskrift «Falt for sitt land»?

Det kunne være av interesse å få rede på hvor mange norske skib i innenrikshandel som ble senket av våre såkalte allierte. Den båten jeg var ombord i hadde fullt av sivile passasjerer, norske. De var alle iført den vanlige påkledning, dvs. livbelter og underholdningen blant passasjerene var lavmælt salmesang. En og annen lå i bønn om livs frelse — slik at de ikke skulle bli torpedert av britiske redningsmenn.»

Men, tilbake til de røde brødre og til Vatnes bok. Da den ble anmeldt i DAGBLA-

Yngstemann ombord på «Skreien» som ble tatt med til Sovjet og vendte tilbake til Norge igjen etter verdenskrigens slutt. Han er Vatnes hovedkilde.

DET like over jul ifjor het det i anmeldelsen at «skiltringene fra udåden er realistiske, den synes enda mer brutal i dag med krigen såpass langt bakut.» Vel, det er vel et svakt forsøk på å undskylde krigsforbryterne som ikke ble straffet. Men en savner riktignok tilsvarende henvisninger til at forhold i krig må bedømmes annerledes enn nå i fredstid når det gjelder de tyske krigsforbrytere.

Ellers spør anmelderen: «Handlet u-båtsjefen på eget initiativ eller etter ordre? Det vet vi fortsatt ikke. Det har aldri kommet noen sovjet-russisk beklagelse.»

Og den kommer nok ikke heller trass i all folkedemokratisk omvendelse fra Stalins onde gjerninger, som forøvrig nylig påny er belyst i en bok av Robert Conquest: Den store terror. NS var jo alltid klar over det djevelske system Stalin representerte og det var jo nettopp grunnen til at partiet så helhjertet bekjempet det — blant annet med mange tusen unge menn på østfronten. Men de som i dag grøsser over boken til Conquest og er så hjertens enige i dommen over Stalin og systemet gikk jo dengang i kompaniskap med ham! Noe en synes å ha glemt helt i dag. De drev dengang propaganda til fordel for den røde, snille onkel Joe, som var blitt så overvettens demokratisk og men-

OLE NILSEN:

Foran den tredje verdenskrig

Aktuelle råd om landsforræderi

Ved å lenke Norge til NATO har Stortinget sikret det norske folk krigsdeltagelse fra første stund når den tredje verdenskrig bryter ut. Ettersom NATO-alliansen er rettet mot øst, kan vi med sikkerhet forutsi hvem som blir fienden. Vi vil automatisk komme i kamp med Sovjet-Russland. Ingen kjenner dagen og timen når katastrofen kommer, men dagen kan være nær — dagen da amerikanske generaler gransker sitt NATO-sjakkbrett og beslutter å ofre den lille bonden Norge. Man ofrer gjerne en liten bonde når det lønner seg. Eller et lite folk for den saks skyld. Amerikanske generaler er ikke kjent for å ta sentimentale hensyn. Det er heller ikke amerikanske politikere. Det vet vi fra Jalta-konferansen. Våre fremtidsutsikter er derfor nokså mørke. Vi er bokstavelig talt lenket til NATO-sjakkbrettet og har ingen muligheter til å undslippe katastrofen. Bare de privilegerte nordmenn vil bli gitt anledning til å undslippe. Først og fremst de mere og mindre kongelige familier naturligvis, men også regjeringen og de mest verdifulle av Stortinget gullfasaner og hellige kuer. Alle disse vil flykte når krigen bryter løs og russerne okkuperer Norge. Vi har grunn til å tro at utviklingen i hovedtrekkene vil arte seg slik.

Videnskapsmenn hevder at den tredje verdenskrig sannsynligvis vil bety sivilisasjonens undergang på jorden, og føre menneskeheten tilbake til huleboer- og stenaldertiden. Hvis det blir resultatet, og hvis eventuelle overlevende nordmenn har

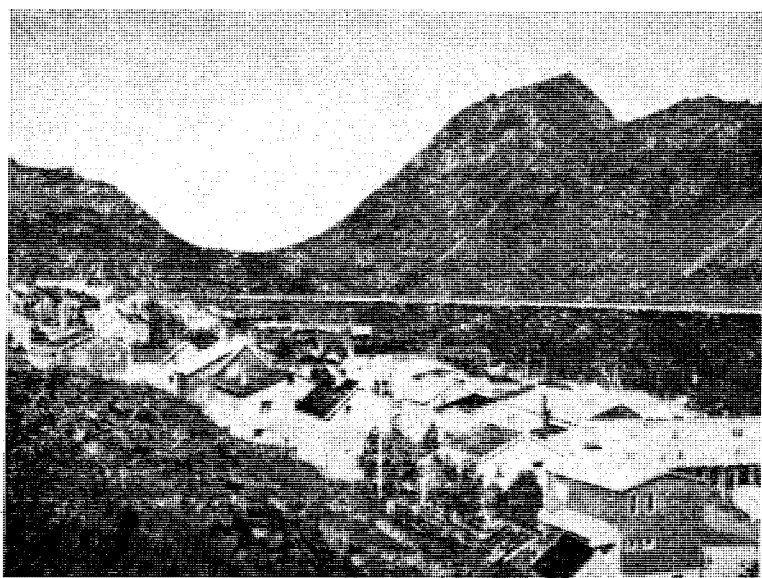
sans for humor, vil de kanskje si: «Det blir ihvertfall intet rettsoppgjør etter denne krigen. Aldri så galt at det ikke er godt for noe.»

Men hvis den tredje verdenskrig mot formodning skulle bli utkjempet på en «gammeldags» måte, slik at menneskeheten overlever i noenlunde god behold, vil vi da oppleve ett nytt rettsoppgjør? Hvis Russland skulle tape krigen, da vil vi sikkert få et nytt oppgjør. Når myndighetene er kommet tilbake til Norge vil de heit sikkert holde et helvedes oppgjør. Da gjelder det å kunne bevise at man ikke har begått landsforræderi eller landsskadelig virksomhet hverken før eller under okkupasjonen.

For at ingen skal være i tvil om hva som er forræderi, har myndighetene gitt oss klare og tydelige retningslinjer gjennom landssvikoppgjøret. Der ble det ettertrykkelig og for all fremtid fastslått hvilke handlinger som er landsforræderske under en krig i Norge. Vi vet derfor nøyaktig hvilke handlinger man skal passe seg for neste gang. Men samtidig ble det også fastslått hva man trygt kan tillate seg i en krig uten å bli straffet.

I denne artikkel skal jeg utelukkende behandle de sistnevnte, altså de handlinger som myndighetene finner prisverdige når fienden er i landet, og som kvalifiserer til offisiell attest for god nasjonal holdning. Det er selvsagt overflødig å nevne det, men det er innlysende at handlinger som ikke ble gjenstand for påtale og straff i forrige landssvikoppgjør, heller ikke kan bli det

(Forts. side 6)

Fiskeværet Gryllefjord, som ble så hårdt rammet gjennom det ubørte russiske angrepet på fiskeskøytene.

Reichskommissar Terboven taler til sine norske arbeidere som i 1945 fikk attest for nasjonal holdning, trass i påstand om «fortsatt krig».

(Forts. side 7)

Reinhard-saken - -

(Forts. fra side 1)

ger i strid med folkeretten fra tysk side, de sa at de ikke kjente til, fordi de som det offisielle Norge hevdet at det var krig og handlinger under en pågående krig det dreiet seg om.

Hvordan stillet så anklagemyndigheten — som foruten av statsadvokaten også besto av en av Norge privat engasjert advokat dr. Ormond — seg til dette tiltaltes forsvar om en pågående krig?

Naturligvis hevdet de på sin side at det ikke dreiet seg om krig, men om en okkupasjonsstilstand hvor man ikke uten videre kunne ta livet av gisler, men måtte stille dem for retten.

Og for å bestyrke denne sin påstand henvendte anklagemyndigheten seg til det norske justisdepartement, som en skulle anta dermed kom i en noe pinlig stilling. Enten måtte man som Reinhard hevde at Norges krig fortsatte etter kapitulasjon og våpenstillstand — slik en konsekvent har gjort hele tiden for å kunne få dømt de politiske motstandere i NS — eller man måtte holde seg til det de dømte NS-folk har hevdet den hele tid: at krigen mellom Norge og Tyskland opphørte med den avsluttede våpenstillstand for verdenskrigens varighet.

Man valgte det siste, kanskje i håp om at det ikke skulle bli kjent av andre enn de som overvar rettssaken. Imidlertid har vel dette gått hus forbi hos aftenpostreferenten. Han beretter iallfall — øyensynlig uten å forstå konsekvensene av det:

«En av spørsmålene til Justisdepartementet lyder: «Hvor mange nordmenn falt i kamp i Norge etter at krigen var slutt?» — altså i tiden 7. juni 1940—8. mai 1945. Svaret er at det falt 162 nordmenn i denne tid, alle tilhørende hjemmestyrkene.»

Det norske justisdepartement har altså overfor den tyske rett ikke benektet at «krigen var slutt» 7. juni 1940. Hadde man nemlig fastholdt at krigen slett ikke var slutt 7. juni slik samtids-historikeren Skodvin hevder på vegne av the Establishment, så ville det ha styrket Reinhard's forsvar.

25. juli 1969 heter det i AFTENPOSTENS referat fra behandlingen i høyesterett: «Reinhard nektet hårdnakket å ha vært skyldig i noen krigsforbrytelse, og han hevdet at han hele tiden i Norge hadde opptrådt som

soldat. I fire uker under rettssaken i Baden-Baden for to år siden hevdet han at han handlet som soldat da han ledet Gestapo i Norge. Men rettspresidenten der avvise blankt at han noen gang hadde vært soldat.»

Og Norges medanklageradvokat, dr. Ormond, sa til dette: — Hvis det er så at Reinhard betraktet sine ofre som militære kombattanter, måtte han i hvert fall ha tatt militære hensyn overfor dem, og ikke snikmyrde dem.»

Noe som vitner om at også Norges advokat følte seg ubehagelig berørt når det gjaldt dette om krig eller ikke krig ettersom han jo kjente det offisielle norske syn og rettergangen mot NS-folk i Norge. For som jurist burde han — for ikke å si som de norske dommere under landssvikoppjøret «måtte han» — forstå, at hvis det pågår krigshandlinger så er også et tysk feltpolitisk soldater og i en slik krig tillater Haagerkonvensjonen at det tas repressalier mot befolkningen når tyske soldater snikmyrdes. Ellers holdt naturligvis også Ormond på at det hersket forholdsvis fredelige okkupasjonsforhold hvor det måtte stilles strengere krav enn under krigshandlinger.

Trass i all tåkelegging fra AFTENPOSTENS utsendte, så er det det foran anførte som var kjernepunktet i Reinhard-saken. Og det var da også det at den statlige krig mellom de to land ikke pågikk etter 7. juni 1940 — slik justisdepartementet nå hevdet og som NS alltid har hevdet — den tyske rett slo fast i og med dommen. Reinhard ble dømt for å ha satt igang sin «Gestapoterror» som kostet 4 motstandere livet, idet retten mente at folkeretten under en okkupasjonsstilstand ikke tillot den slags gisseldrap.

Senere har som kjent også den tyske høyesterett sluttet seg til dette syn. Også den fant tydeligvis at krigen var forbi og at det derfor var utillatelig å opptre fra tysk side som om krigen pågikk i Norge og man kunne gå til repressalier mot gisler uten rettergang.

Dommen i Reinhard-saken var altså så langt fra noen jøssingtriumf selv om hevn-tankene hos mange formørket fornuften slik at man ikke maktet å lese mellom linjene i de referater som ble lagt frem for offentligheten. Det var NS-synet om okkupasjon og ikke krig i Norge etter 7. eller ev. 10. juni 1940, som fikk de tyske retters medhold — i motsetning til

Foran den tredje - -

(Forts. fra side 5)

neste gang. En lov er en lov, uansett. Det har vi myndighetenes ord for.

Det gjelder altså å være «god» nordmann under neste okkupasjon. Hva skal man gjøre for å bli det? Vi vet at man blir regnet for god nordmann når man frivillig hjelper fienden med utbygging og vedlikehold av flyplasser i Norge, selv om fienden derved lettere kan bombe ihjel norske soldater som kjemper ved fronten. Norske myndigheter mener at frivillig innsats til fordel for fiendens bombefly er i skjønneste orden. Det blir ikke regnet som landsforræderi, men kvalifiserer til attest for god nasjonal holdning. Det ble bevist under landssvikoppjøret. Man kan endog bli belønnet med stillingen som fylkesman for slik hjelp til fienden. Myndighetene fortjener anerkjennelse for å ha gitt oss så klare og greie retningslinjer.

Det blir heller ikke regnet som landsforræderi når en norsk arbeider frivillig bygger maskingevær- og kanonstillinger for fienden. Nordmenn kan derfor trygt påta seg slike oppgaver under en russisk okkupasjon, hvis bare betalingen er god nok, men det er den sikkert. Selv om festningsanleggene skal brukes til å meie ned kjempende norske soldater, er det allikevel ikke landsforræderi å bygge dem. Etter den forrige okkupasjon ble ingen norske arbeidere straffet for å ha laget dødsfeller for sine egne landsmenn. Følgelig kan ingen bli straffet for det neste gang heller. Det er logisk. Dessuten kan det være gode penger å tjene på slike dødsfeller hvis man lager tilstrekkelig mange av dem.

Men hvis du ikke er interessert i penger, og heller vil ha gull og edelstener og slike ting, da skal du benytte anledningen hvis de russiske

hva Oslo byrett kom til (hvor forøvrig heller ikke Justisdepartementets endrede syn ble fremlagt.)

Vi kan forøvrig heller ikke si at vi nærer nevneverdig medfølelse med den dømte Gestaposjef. Han begikk ulovlige handlinger og får ta sin straff for det. Men det burde riktignok også alle de gjøre som var med på den terror som utløste Reinhard's motterror. For er den siste straffbar og ulovlig, så er naturligvis også den første det.

okkupanter går til aksjon mot norske jøder. Utgi deg som menneskekjærlig flyktingefører som vil hjelpe jødene til sikkerhet i Sverige. Men hold deg unna de unge jødene, for de er kanskje sterke og kan forsvare seg godt. Forsøk deg på eldre jødiske ektepar. Du har meget lettere spill med dem. Når du har fått noen av dem på kroen, dvs. inn i skogen, kan du drepe dem og stjele smykkene deres, slik som visse medlemmer av Hjemmefronten gjorde det i forrige krig. Et utmerket mordsted er Skrikerudtjernet i Østfold. Her ble Rachel og Jacob Feldmann brutalt myrde av gode nordmenn i 1942. Morderne ble ikke straffet fordi de var gode nordmenn. Den ene av morderne nøyte seg forresten ikke med bare gull og edelstener. Han stjal også Jacob Feldmann's prektige og varme vinterfrakk. Han må ha tenkt som så, at hva faen skal Jacob Feldmann med vinterfrakk. Han trenger den ikke der han ligger i tjernet.

Hvis du derfor er glad i gull, sølv, smykker og edelstener, gjør da som disse gode nordmenn neste gang det blir anledning. Jøder pleier visstnok å ha forkjærlighet for slike verdigjenstander, og du kan bli en rik mann samtidig med at du beviser ditt patriotiske sinnelag. Hvis morderne skulle bli oppdaget etter okkupasjonen, da kan du ta saken med knusende ro. Enhver norsk lagmannsrett vil frikjenne deg. Det samme vil Høyesterett. Du skal bare gråte litt i rettssalen, og fortelle at de stakkars gamle jødene simpelthen ble myrde av ren og skjær menneskekjærlighet, for at ikke de fæle okkupantene skulle myrde dem. Ingen norsk dommer greier å stå for den der. Dessuten kan du vente solid støtte av VERDENS GANG som vil gullforgylle deg til du vandrer omkring som en skinnende helgen. Ingen norsk avis har noensinne forsvart jødemord med slik glødende fanatisme som VG da rovmorderne fra Skrikerudtjernet sto for retten.

Men hvis du mangler kondisjon til å marsjere til Skrikerudtjernet med gamle jøder på slep, og hvis du mangler krefter til å bygge lumske dødsfeller for norske soldater, da kan du vise din nasjonale holdning på en annen måte. Du kan f. eks. spørre fienden om tillatelse til å bake brød for ham. Riktignok kommer det hverken gull eller edelstener ut av brøddeigen, men det kan bli

endel penger allikevel. Under den annen verdenskrig arbeidet store flokker av norske bakere frivillig for de fæle tyskerne. År etter år arbeidet de i sitt ansikts sved med å bake brød for Wehrmacht og Gestapo. De bakte det deiligste brød, for de var meget dyktige og samvittighetsfulle. Gestapistene på Victoria Terrasse hadde aldri smakt så deilig brød, og kunne begi seg til den daglige tortur av arresterte nordmenn med fornyete krefter. De tyske soldatene som skjød norske patrioter på Akershus, uttalte seg også anerkjennende om det deilige brødet. Bakerne fikk naturligvis attest for god nasjonal holdning da krigen var slutt. De fikk ikke ett bebreidende ord for å ha bakt brød for fiendens torturister. Du kan derfor trygt bake brød for de russiske okkupanter når den dagen kommer. Russerne er grådige brødspisere, så det blir sikkert mye overtid for å dekke behovet, men desto større blir fortjenesten. Etterpå får du altså attest for god nasjonal holdning, og det er meget viktig hvis du ønsker å gjøre karriere i etterkrigstiden.

Apropos karriere. Hvis du er ute etter den virkelig store belønningen, da bør du ødelegge og lemleste Norges forsvar i god tid før krigen, så det blir lettere for fienden å erobre landet. Johan Nygaardsvold fikk både æreslønn og Borgerdådsmedaljen for å ha ødelagt forsvaret. Hvis det hadde vært straffbart å ødelegge landets forsvar, da ville det gått ham meget ille. Han ville sikkert fått en fryktelig straff. Men han ble ikke straffet. Isteden ble han fyrstelig belønnet — både med penger og æresbevisninger. Han ble etter norske forhold en rik mann. Da han døde, reiste den gamle kong Haakon helt til Trøndelag for å overvære begravelsen. Så stor ære viste vår konge den mannen som med fullt overlegg hadde ødelagt Norges forsvar og lagt landet åpent for fienden.

Heder, berømmelse og fete embeder fikk også Trygve Lie og Terje Wold, som begge hadde assistert Nygaardsvold med å ødelegge våre forsvarsmuligheter overfor tyskerne. Den ene ble generalsekretær i FN, og senere fylkesmann. Den andre ble sjef i Høyesterett. Det er derfor nærliggende å trekke den slutning at nordmenn som lemlester Norges forsvar vil bli rikelig belønnet, ikke av fienden — merkelig nok — men av landets lovlige myndigheter. På dette om-

Den russiske krigsforbrytelse - -

(Forts. fra side 5)

neskekjærlig. Og da Norge ble okkupert av russere, og vestallierte etter den tyske kapitulasjon, var serviliteten like overfor den nye røde medokkupant stor og alminnelig. Norsk-russisk forening fikk kjempemessig medlems-tali og nesten alle norske eldre offiserer, som vendte hjem fra utlendigheten som generaler og oberster etter den «fortsatte krig», ilte til og meldte seg inn.

Men, de kom seg da ut igjen uten skade for ytterligere krigersk NATO-innsats m.v. og deltar vel nå — i den utstrekning de lever — i grøssingen over den gamle venn og forbundsfelle fra dengang.

De leser f. eks. i en anmeldelse av Morten Ringard i DRAMMENS TIDENDE dette:

«Og bak fremstillingen stiger det opp en mektig og uhyggelig skygge: Stalin selv, som med djevelsk mesterskap organiserte det hele. Han virket som en svart edderkopp som sitter og vokter sitt nett, hvor de han ønsker blir sittende ubehjelpelig fast.

Det er ingen som kjenner det nøyaktige tall på ofrene. Ingen vet hvor mange som ble direkte myrdet av politiske årsaker, som omkom i de overfylte arbeidsleirene av sult, kulde og mishandling eller vansmektet i de forferdelige statsfengsler. Det tales om fra tyve til

råde har man de aller største muligheter til å gjøre et godt varp.

Ja, dette var noen eksempler på hva en nordmann trygt kan tillate seg under neste okkupasjon, den russiske. De handlinger jeg har nevnt, ble ikke straffet under landssvikoppgjøret, og kan derfor heller ikke bli straffbare neste gang. Myndighetenes mening med landssvikoppgjøret var nettopp å vise forskjellen på straffbare handlinger og patriotiske sådanne under krig og okkupasjon. Myndighetene har gitt oss tydelige og klare retningslinjer som ikke lar seg misforstå.

I en senere artikkel skal jeg omtale de handlinger som er landsforræderske og følgelig straffbare i en krig, og som vi derfor må avholde oss fra. Veldig overfor gamle og nødlidende nordmenn var pussig nok regnet som landssvik i forrige oppgjør, så vi må ikke innlate oss på det neste gang.

Ole Nilsen.

tredivmillioner, et gigantisk tall, selv i et så veldig folkehav.»

Men dette har det stort sett vært taust om i jøssingverdenen. Det har nærmest vært betraktet som beklagelige uhell. En har hatt nok med å beskrive om og om igjen Hitlers jødemord, som vel dog må sies å være temmelig bagatellmessige sammenlignet med Stalins tall på myrdede. Men så dreiet det seg naturligvis om flere av de utvalgte i Hitlers tilfelle enn i Stalins.

Skildringen av forholdene i de russiske konsentrasjonsleire er naturligvis ikke overdrevne. Det har en jo for lengst kunnet overbevise seg om bl. a. ved å lese den bok Birger Furuseth skrev etter å ha vendt tilbake fra otte års russisk tvangsarbeide.

Men, nok om det. Vi får komme tilbake til boken vi startet med. Vi har før pekt på at forfatteren, slik praksis er, bruker en stor del av boken om de russiske grusomheter og overgrep mot norske fiskere til hets mot tyskerne, som i denne affære iallfall viste seg uhyre hjelpsomme. Men likevel gir det som berettes groteske glimt av hele situasjonen dengang. Vi siterer:

«Vi hadde dradd nesten halve bruket da vi så en ubåt. Været var bedre enn før, og snødreivet hadde lettet så vidt. Til vår forferdelse la vi merke til at ubåten tok til å skyte på skøytene som lå rundt. Vi hørte smellene og så svart røyk fra kanonmunningen.

Jeg husker at svigerfar min bemerket: — Det er nå vel ikke invasjonen som er begynt?»(!)

Vel, det brutale overfall på de fredelige fiskerbåter førte til at 10 fiskere ble drept og mange såret, mens to skøyter ble senket.

Det hendte ellers merkelige ting i forbindelse med dette helt meningsløse overfallet. Yngstemann ombord på en av skøytene, Rasmus Johansen Rydningen, ble tatt ombord på ubåten etter at skøyten var senket og vendte i 1945 tilbake fra Russland. Det er han som er hovedkilden til beretningen om det som hendte. Men også en russer kom på avveier. Han falt overbord fra ubåten mens denne fyrte som kraftigst mot fiskeskøytene og ble tatt tilfange. Tyskerne ville til å begynne med skyte denne russer som hadde vært med på krigsforbrytelsen, men tilslutt lot de nåde gå for rett.

Ellers fikk naturligvis tyskerne skylden for det som hadde hendt. Boken sier bl. a.:

«Spørsmålet som opptok alle utover kvelden var dette: Hvem har gjort dette?

De aller fleste trodde det var tyskerne som sto bak og at ubåten var tysk. Noen få holdt på at det kanskje kunne være enten russere eller engelskmenn. Ingen kunne si noe med sikkerhet, selv ikke fiskerne som hadde sett ubåten på nært hold. Den var ikke på malt bokstaver, men enkelte hadde lagt merke til noen tall — deriblant et 1-tall — på skroget. Ikke så mye å holde seg til!

Russerne og engelskmennene var imidlertid våre allierte, så folk kunne ikke få det til å rime at de skulle ha begått en slik ugjerning. Nei — det var nok tyskerne som hadde vært på ferde!»

Men, så var det altså den russeren som falt overbord. Bokens forfatter gir naturligvis en stor helteskildring om hvorledes den stedlige jøssingprest valset opp med tyskerne, men det er som kjent vanskelig å nekte fakta, og de var at russeren erkjente å ha vært med ubåten. Tyskerne sendte også ut en pressemelding om dette. Men, sier forfatteren:

«Skulle folk tro på denne forklaringen? I Gryllefjord var mange meget skeptisk. De aller fleste kunne ikke tro at ubåten var russisk, for russerne var våre allierte, og skulle hjelpe oss med å renske Norge for tyskere (!). Det hele hadde antagelig vært en tysk provokasjon for å vende folks raseri mot Sovjetunionen og dermed sette vondt blod mellom nordmenn og russere.»

Vel. Tyskerne og «nazistene» samlet sammen litt over 12 000 kroner til de rammede familier. Det var kanskje ikke så meget, men dog noe annet enn hva «våre allierte» gjorde. Og tvilen er vel altså nå endelig forstummet etter at den kidnappede fiskeren vendte tilbake fra Russland i 1945, og nå kommer til orde i Vatnes bok.

Hele affæren viser hvorledes propagandaen i en krig kan snu opp ned på alle ting, slik at morderne hyldes og de hjelpsomme fordømmes. Den viser også hvor brutal krigen er, hvor hensynsløse våre russiske «allierte» opptrådte, og at det nok ikke bare var tyskerne som var krigsforbrytere og barbarer. I den henseende var vist alle de krigførende like. Men etter krigen er det riktignok bare tyskerne som må svare for sine handlinger. Ingen spør for eksempel etter sjeften på den russiske ubåt, for ikke å snakke om mannskapet.

Juntaer og juntaer - -

(Forts. fra side 1)

ham, hvis han ikke passer, og det gjør han ikke alltid. Jfr. Franklin Roosevelt i Jalta og Truman i Berlin, og andre forhold. På den annen side tvinger et system, som legger ansvaret på den enkelte leder alene, denne til å tenke seg vel om, også med hensyn til sitt eget ettermæle.

Dette system er hjemlet i vår Grundlov av 1814, men er ødelagt av «utviklingen». Den kan brukes som unnskyldning for litt av hvert.

VI

Det er gjentagende påpekt fra forskjellige hold at det herskende system her i landet velges som kjent en monark — en enestyrer — på årsmål, hvilket siste har den fordel at man kan bli kvitt herskende system i USA. Der det er oligarki eller juntavalde. Vi har riktignok et parlament, men ikke demokratisk parlamentarisme. Det siste forutsetter at folket velger sine representanter i en-mannskretser som i England. Denne mangel har ført til at folket er blitt delt opp i en rekke mer og mindre overflødige partier med hver sin junta, som sliter innbitt med å påvise, at de har hver sin saliggjørende ideologi. Juntaene utpeker seg imellom de personer, som velgerne skal velge og videre etterhånden de valgte standpunkt i de enkelte saker. Det er karakteristisk at juntaene unntagelsesvis gir den enkelte «folke-valgte frihet til å stemme etter sin egen oppfatning av sakene. Det vekker stor oppsikt om en «kanarifugl» tar seg denne frihet på egen hånd.

Den gjeldende valglov er i utpreget grad et juntaprodukt. Det utelukker velgerens muligheter til å øve innflytelse på ihvertfall rekkefølgen mellom de nominerte kandidater. Et forslag til i noen grad å overlata dette til velgerne har sett dagens lys. Junta-loven stikker også der tydelig frem.

Månadsbladet FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

Til syvende og sist får de juntamedlemmer, som har «ofret» seg for politikken et passende høyt embede, uten smålige hensyn til kvalifikasjoner. De sinecurejobber — bein — som det offentlige har, går samme vei. Den som mener seg å ha en misjon på Stortinget kan spare seg ethvert håp om å komme der, hvis han ikke tilhører vedk. partis junta. Der forekom et eksempel på dette i Oslo i år. Vedkommende oppnådde kun å bli betegnet som en Celius, hvilket er en misforståelse av denne type.

På den annen side har der vist seg tegn til at nå har velgerne fått nok av formynderskapet.

Menneskene, de spreller, sa Hamsun.

En annen oppfatning

På ARBEIDERBLADETS MOM-side kan man finne litt av hvert rart fra innsendere som bladet beundringsverdig tolerant slipper til. Etter dommen i Løbergsaken fant vi således dette innlegget:

«Hvis Rolf H. (MOM 21/4) ikke er altfor god nordmann, vil han kanskje finne de 14 punktene det dreide seg om i saken Jacobsen/Løberg for temmelig bagatellmessige. Jeg betviler sterkt at Rolf H. har lest boken «Quisling, profet uten ære», og om han overhodet kjenner noe til Quislings politiske program.

Utfallet av rettsaken ble en seier for stortingsmann Sverre Løberg. Det hadde vel også de fleste ventet. En seier for Hans Jacobsen ville ha satt et spørsmålstejn ved rettsoppjøret for snart 25 år siden. Jeg kan ikke fatte hva «Foreningen av Politiske Fanger 1940—45» mener, når den i Arbeiderbladet tirsdag 22/4 hevder at «Løberg sto helt alene og sloss mot tidligere NS-folk». Etter min mening sto Jacobsen alene og sloss mot en horde av hjemmefrontfolk. Skal dette berømte norske hatet fortsette?»

ANNELIESE PAROW TANNINNSETNING Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collets gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær. Møtetid kl. 19.30.

Horst Wessel - -

(Forts. fra side 4)

lidende, var i årene 1920 til 1930 oppholdssted for utallige politisk såred nasjonal-sosialister og kommunister. Jeg selv forsto dengang intet av politikk, vi kjente bare vårt arbeide og pleiet den ene som den andre.

Da jeg om morgenen 15. januar 1930 kom til min avdeling, sa søster som hadde hatt nattjeneste til meg: «Inatt fikk vi en tilgang, et alvorlig tilfelle. Det er en av de politiske, professoren har latt ham legge på enerom» —

«Han snakket bare om sin idé — —!»

Så sto jeg ved sengen til den syke, som ikke kunne snakke da tungen hans var voldsomt opphovnet. Klemmer som blødningen var blitt underbundet med, stakk fremdeles ut i munnen på ham. På tavlen over sengen sto: «Horst Wessel, 22 år gammel!»

Temperaturen var, vel som følge av den sterke blødning, sunket sterkt.

Denne Horst Wessel ble nå en av mine mange pleiepasienter, men det var ikke bare hans alvorlige sykdom som appellerte til meg. Hans tapre oppførsel, hele vesnet til denne unge alvorlig sårede gjorde stadig sterkt inntrykk på meg.

I de første timer da han ennå ikke kunne snakke, skrev han ned sine ønsker på små lapper. Men snart ga opphovningen i tungen seg, klemmene kunne fjernes, Horst Wessel begynte å snakke.

Nesten aldri klaget han over smertene, som må ha vært forferdelige. Han snakket alltid bare om sin idé. Han husket nøyaktig alle enkeltheter ved mordoverfallet.

'Jeg har alltid tenkt meg', sa han, 'at noe slikt ville hende en dag — — Min vertinne har sikkerlig spilt under dekke med dem. Det gikk så hurtig alt sammen, jeg var slett ikke forberedt på det. Jeg satt og arbeidet ved skrivebordet, hørte en eller annen derute spørre: 'Er Horst Wessel der?'

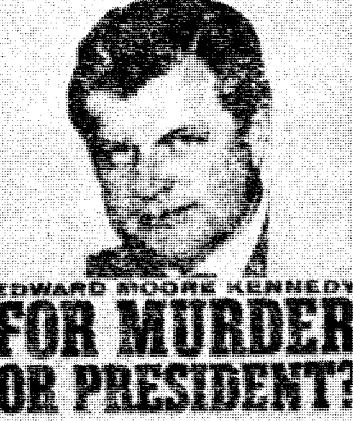
Jeg trodde at det måtte være venner av meg, lukket opp døren, og så skjød de uten å si et ord.

Jeg hørte til og med smellet, merket hvorledes blodet strømmet så varmt ut av halsen på meg, men det gikk alt så lynende fort, de sa slett intet, men løp straks avsted, jeg besvimte vel så selv —

Under slike fortellinger ble Horst Wessel ganske livlig, og når han talte om sine mål, så glødet hans store, brune øyne. Lykkeligst var han

WANTED

ETTERSØKT

som morder eller president? heter det i ovenstående plakat som slås opp rundt omkring i USA i forbindelse med Edward Kennedys ulykksalige bilaffære.

GAMLE NAZISTER IMELLOM

Den tyske valgkampen var adskillig mere opphetet enn den norske og ikke bare fordi pøblen med de gamle partiers velsignelse gjorde hva den kunne for med brutal vold å forstyrre nasjonaldemokratens møter. Også tonen mellom de to store konkurrenter, de kristelige demokrater og sosialdemokratene, ble eterhvert temmelig amper. Det har som kjent vært store uoverstemmelser mellom bundeskansler Kiesinger og økonomiministeren Schiller fra sosialdemokratene omkring en eventuell oppskrivning av D-markens. Og så gikk det ikke bedre enn at Schiller i et valgforedrag gikk til angrep på Kiesinger under henvisning til hans fortid som medlem av Hitlers parti.

imidlertid når hans venner besøkte ham, og de kom hver eneste dag. 'På guttene mine kan jeg stole', sa han ofte full av stolthet.

Engang da kameratene gikk og ropte til ham gjennom døren: 'Nå må du seg å bli frisk, Horst!' snudde han seg strålende til meg:

«Kan man ikke være lykkelig, søster! — Derfor løner det seg faktisk å la seg skyte sønder og sammen —!»

Da han hadde fattet all den kjærlighet og troskap som kameratene omfattet ham med — og jeg vet at han merket det! — så må hans lidelser ha vært en stor glede for ham.»

(Fortsettes)

Men det burde han ikke ha gjort ettersom også Schillers fortid er høyst klanderverdigg sett med dagens tyske demokratiske øyne. Det fikk han da også høre. Schiller gjorde en glimrende karriere i Det tredje Rike. Han ble i 1944 utnevnt til professor ved universitet i Rostock, men så kunne han da også by på disse kvalifikasjoner: medlem av NS-Studentbund, SA, NS-Dozentebund, NSDAP, politisk leder for Ortsgruppe «Klaus Groth». Han utga også bøker overensstemmende med den nasjonalsosialistiske ideologi. Men formodentlig knyttet han hendene i bukselomene akkurat som Kiesinger når han undertegnet «Heil Hitler».

For Ungdommen

(Forts. fra side 4)

vist seg den senere tid da flere grupperinger har oppstått og disse har satt meget inn på å oppnå selvstyre. Dette gjelder både waliserne, skottene og irerne. Waliserne regner seg selv for å være etterkommere av den opprinnelige øybefolkning som ble drevet vestover av romerne da disse trengte inn på de britiske øyer.

I Irland foregår det regulære religionskamper. Skottene, som er den største gruppe blant minoritetene på de britiske øyer, hevder at de blir utbyttet av englanderne. Disse faktorer har ført til en økende nasjonalfølelse blant de ulike folkegrupper.

Wilson har delvis tatt seg disse nasjoners særskrav ad notam og nedsatt en komite som skal revurdere den konstitusjonelle ryggrad innen det forenede kongerike, for å se hva som kan gjøres med hensyn til nasjonalistenes krav om selvstendighet. Dette tiltak er nok valgflesk i den kommende valgkamp, men dog et fremskritt sett med nasjonalistenes øyne.

De nasjonale bevegelser på de britiske øyer har tiltatt i intensitet det siste år. Skottene for eksempel regner med å være representert i FN som egen stat allerede i 1970. Men om en slik oppdeling av Det britiske kongerike bare er av det gode i vår ellers så markert splittede hvite verden, er vel tvilsomt. Men hva den endelige konsekvens kan bli, får tiden vise.

«RASELIKHET»

USA-sanggruppen «The Rascals» tar nå konsekvensen av det den lenge har krevet i sine sanger: «Raselikhet». I New York bekjentgjorde de at de fremtidig bare ville opptre i Shows som besto av halvparten negre. Negrenes prosentvise andel av USA's befolkning utgjør som kjent bare ca. 15 pst. så «The Rascals» krever altså nå 35 pst. ekstra «likhet».

DUNDRENDE APPLAUS

I hundrevis av kinesiske kinoer spilles det for tiden en dokumentarfilm som ikke bare viser sovjetrussernes innrykning i Tsjekkoslovakia, men også utsnitt av de kinesisk-sovjetiske kamper ivår ved Ussuri. Filmen fremkaller ifølge det jugoslaviske nyhetsbyrå Tanjug høylydte forbannelser over de sovjetrussiske ledere. «Dundrende applaus fremkalte det», ifølge beretningen, «når kinesiske soldater tar sovjettropper under heftig maskingeværild.»

HVA SPANDAUFANGEN KOSTER

Omkostningene ved å holde den gamle og syke Rudolf Hess som enefange i Spandaufangenslet bevoktet i tur og orden av troppestyrker fra de fire okkupasjonsmakter, beløper seg til DM 642.277,79, pr. år. som de tyske skatteydere må betale. Også de deltagende tropper har visse utgifter som de ikke kan velte over på tyskerne. Så det koster da noe all umenneskeligheten også.

MAKT ER RETT

Den israelske sendemann i Tyskland, Ascher Ben Nathan, legger såvisst ikke skjul på overgrepene mot araberne. I Elsa-Brandström-Berufschule i Berlin holdt han nylig foredrag med etterfølgende diskusjon over emnet: Alternativer i Midt Østen. En av elevene spurte herunder: «Med hvilken rett krever israelerne egentlig å få bo i det land de mistet for totusen år siden og som araberne nå har tatt?» Sendemannen svarte: «La nå historien være utenfor. En kjennsgjerning er det at vi nå er der. Jeg har forståelse for araberne, men i dette land, bor det nå mennesker som var rede til å kjempe og å dø for sin stat, som i denne ørken har kultivert fruktbart land. Araberne må avfinne seg med det,

fordi Israel eksisterer.» Så får da enhver gjøre seg opp en mening om moralen.

KRIGSUTBRUDDET I 1939

skal som kjent ikke diskuteres i den demokratiske verden. At Hitler var skyld i krigsutbruddet og overfalt Polen uten grunn er et nesten hellig dogme. I et leserbrev fra en klok kvinne i DEUTSCHE WOCHENZEITUNG synes vi imidlertid man kommer sannheten adskillig nærmere: «Nå har jeg følelsen av at gifttåken begynner å letne. Jeg tror at man burde si ofte og høyst mulig at vår innmarsj i Polen i 1939 på ingen måte var noe felttog, men en politiskaksjon mot mordere. Disse mord skjedde allerede delvis før vi hadde stillet våre tropper i beredskap. Hvis det før 1939 ble krummet et hår på hodet til en engelskmann noe sted i verden, så dukket det straks opp et ekspedisjonskorps for å hevne udåden. Det var jo også vurderingen da man stillet opp denne djevelske felle for oss: England visste at vi slett ikke kunne reagere annerledes enn med innmarsjen. Og da hele den mobiliserte polske hær sto mot oss for å beskytte mordene, kunne vi da virkelig ikke sende etpar politifolk.» Nå tredve år etterpå er det vel alminnelig kjent — utenfor Norge da med dets fanatiske historikere — hva som skjedde på «blodsøndagen» i Bromberg, skjønt polakkene gjorde hva de kunne for å skjule det ved å ødelegge æreskirkegården i Bromberg i 1945. Det foreligger klare offisielle oppfordringer om å gå løs på den tyske befolkning i Polen og de ble da også etterkommet.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgiror.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land